

at i den Lov, den kongelige Regjeringscommissair har udstædt, er Eiendomsretten dog opstillet som Principet for Jagtretten, og jeg skal derhos tillade mig at gjøre opmærksom paa, at man vistnok ikke saaledes kan gjøre Sammenligning mellem Forhold, som for en stor Deel ere grundforskjellige. Derfor jeg nemlig ikke er aldeles feil underrettet, gives der saagodt som slet intet egentligt Fæsteforhold i Slesvig; Bønderne ere der et Slags Arvefæstere, og Forholdet stiller sig saaledes ganske anderledes der end her.

Jeg kan saaledes ikke see, at hvad der er paaberaabt med Hensyn til Slesvig, kan have nogensomhelst Betydning med Hensyn til nærværende Lovs Anvendelse her. — Endnu skal jeg blot, da den ærede Minoritet selv har søgt Autoriteter for sin Mening, ogsaa tillade mig at nævne en Autoritet til Bestyrkelse for den Mening, som jeg med al den Styrke, jeg har, skal søge at forsvare, idet jeg skal citere den forhenværende Indenrigsministers Ord; han har nemlig i det Forslag, der har været tilstillet Landcommissjonen til Betænkning, sagt: „Paa den anden Side tør det ei tabes af Sigte, at Jagtretten er en virkelig Rettighed, og at dens Ophævelse, uden et til dens Bønder værdt svarende Bederlag, er en Retskrænkelse.“ Jeg troer, at denne Mands Ord ogsaa i denne Retning borger for, at dette er Sandhed.

Orsted: Hvad jeg især skal anbefale ved det forelagte Udkast er, at der sættes Grændser for, at Jagtretten kan stilles fra Eiendommen, saaledes at man ved at sælge Eiendommen kan forbeholde sig Jagtretten. Det er vistnok Noget, som medfører megen Ulempe, at en Anden har Jagtret paa Ens Grund. Det var derfor allerede, da Forordningen af 1840 blev udarbejdet, Gjenstand for Overveielse, om ikke Forbehold af Jagtret skulde forbydes. Det, som gjorde Udslaget for, at Loven blev anderledes affattet, var, at det blev anført, at en Mængde Godseiere, som ellers

være villige til at afhænde deres Gods til Selveiendom eller Arvefæste, ikke vilde gjøre det, naar de ikke kunde forbeholde sig Jagtretten. At denne Grund har haft sin virkelige Betydning, bekræftes i høt Grad ved Citationerne af hvad der passerede i Stænderforsamlingerne i 1838, der ere fremsatte af det ærede dissentierende Medlem, men jeg troer, at man, saaledes som Forholdene og Stemningen nu ere, ikke behøver at være bange for, at Godseierne skulde være utilbøielige til at indføre Selveiendom eller Arvefæste, fordi de ikke kunne forbeholde sig Jagtretten; altsaa troer jeg ikke, at der kan være Betænkning ved at gaae ind paa denne Deel af Lovudkastet. Langt større Betænkning finder jeg ved, at Lovudkastet ogsaa berettiger Ceteris, som ikke har Jagtret, til at afløse den paa loelig Maade af en Anden erhvervede Jagtret. Den almindelige Grund, der taler mod, at En tvinges til at stille sig ved sin Eiendom mod sin Villie, taler i forøget Grad derimod i dette Tilfælde. Just af hvad der er anført af selve det ærede dissentierende Medlem indlyser det, at mange Ceteris have solgt deres Bøndergods, fordi de kunde forbeholde sig Jagtretten, hvilket de ellers ikke vilde gjøre. Naar nu Lovgivningen saavel tidligere i Forordningen af 13de Mai 1769 som i Forordningen 1840, har, ved at tillade dette Forbehold, opfordret til at indføre Selveiendom, og man nu siger, at denne Forbeholdenhed ikke længere skal have Magt, og det iøvrigt skal blive ved de Afhændelser, som under denne Betingelse ere gjorte, forekommer det mig, at man gjør dem Uret. Jeg maa tilskaae, at uagtet Jagten paa Andres Grund er forbunden med visse Ulemper, antager jeg den dog ikke for at være af den Betydning, at man derfor skulde rokke velerhvervede Rettigheder og det velerhvervede Rettigheder, der ved selve Maaden, hvorpaa Lovgivningen har opfordret til Arvefæste og Selveiendom, have faaet en særlig Sanction.